

Den britiske udenrigsminister udtalte sin tro på, at vi befandt os i begyndelsen af en periode, i hvilken freden ville kunne organiseres, og han erklærede, at der var visse foranstaltninger, som burde træffes nu for at forbedre klimaet. Næppe noget land, og i hvert fald ikke Storbritannien, ville overdrage kontrollen over atomvåben, som de besad, til lande, som ikke have atomvåben, men det ville alligevel være af værdi at slutte en aftale imod yderligere udbredelse af atomvåben. Genève-forhandlingerne ville have udsigt til at lykkes, når der var balance i nedrustningsprocessen og nedrustningsprogrammet var inddelt i faser. Han anerkendte den sovjetiske udenrigsministers forslag om, at et vist antal raketvåben skulle bevares på begge sider, også under nedrustningens 3. fase. Et bidrag til freden ville det også være som en foranstaltning mod overraskelsesangreb at anbringe observatører over hele NATOs og Warszawa-pagtens områder, inklusive Sovjetunionen og USA. Det skulle yderligere være muligt at forhindre, at masseødelæggelsesvåben blev anbragt i verdensrummet. På Genève-konferencen ville det sovjetiske forslag om bevarelse af en „atomparaply“ i 3. fase, samt udsigterne til at komme i gang med nedrustningens første fase blive grundigt undersøgt. Forslaget om at ledende statsmænd fra nedrustningsudvalgets 18 lande, og dette ville formentlig betyde statsministre, skulle træde sammen for at fremkalde en radikal ændring i forhandlingerne, fandt han kunne have nogen betydning, men det bedste ville være, om de kunne mødes for at konstatere fremskridt i nedrustningen.

Den japanske udenrigsminister udtalte, at aftalen om atomprøvestop var en betydningfuld milepæl, og at yderligere bestræbelser på nedrustningsområdet måtte gøres. Han fremhævede imidlertid, at afrustningen var en kompliceret sag, og kravene om at tage den militære balance i betragtning måtte erindres. Det ville være at sætte freden på spil at ignorere dette. Desuden måtte enhver afrustningsforanstaltning for at den kunne være effektiv have tilslutning fra alle „større magter“, som havde det væsentlige ansvar. Selv om lande, der ikke besad kernevåben, nok så højlødt gjorde sig til talsmænd for atomfri zoner, kunne de alene ikke fremkalde en positiv

løsning. Med henvisning til tragedierne i Hiroshima og Nagasaki opfordrede han påny energisk til indgåelse af en aftale om en fuldstændig standsning af atomforsøg.

Tanganyikas udenrigsminister erklærede under en omtale af generalforsamlingens resolution af 24. november 1961 om Afrika som atomfri zone, at han gerne så, at denne resolution blev gennemført ved hjælp af en international kontrolmyndighed, og han nævnte som en mulighed den internationale atomenergikommission.

Cubas repræsentant ville ikke tiltræde en overenskomst om en atomfri zone i Sydamerika, med mindre den omfattede Panama-kanalen og Puerto Rico, og på den betingelse, at USA rømmede sine baser i Sydamerika, bl. a. Guantanamo-basen i Cuba. I øvrigt ville Cuba ikke undertegne atomstopaftalen, så længe den amerikanske aggression mod Cuba fortsatte.

Den forenede arabiske Republiks udenrigsminister anbefalede, at der øjeblikkelig blev indført et forbud mod yderligere udbredelse af kernevåben og udtalte håbet om, at Frankrig ville afstå fra yderligere atomforsøg i Sahara eller andetsteds. Burmas og Ghanas udenrigsminister udtalte sig på lignende måde. Den burmesiske taler udtrykte håbet om, at Frankrig i den nærmeste fremtid ville overveje sin stilling til 18-magtsnedrustningsudvalget, idet Burma som medlem af dette udvalg beklagede at se Frankrigs sæde ubesat. Ligeledes fremhævede han, at ingen nedrustningsaftale under de nuværende omstændigheder ville have mening, med mindre den var underskrevet af Folkerepublikken Kina. Han mente, at Folkerepublikken Kina ikke nødvendigvis måtte udelukkes fra nedrustningsdrøftelserne, selv om det var berøvet den plads i FN, som rettelig tilkom det.

Den danske udenrigsminister udtalte, at Danmarks ønske om at sikre freden ved almindelig og fuldstændig nedrustning under passende kontrol var uforandret. De forenede Nationer, sagde han, har på dette område et ansvar i første række. Han opfordrede samtidig til at anskue problemerne i en realistisk ånd; man måtte ikke glemme, at en overensstemmelse baseret på gensidige interesser mellem de største magter var den første betingelse for et fremskridt, og man kunne gøre mere skade end gavn ved at